

HET
KINDERMAÖGSKE

Kluchtspeul in ein Akt,

DOOR

ENE BOER EN TWIE LUI

Mastrecht,
Gedruckt by Leiter-Nypels
1857
Oetgegeven ten veurdeile van den ermen

Personnages.

Moentjes, Kleppermaan

Spiegels, Schouweveger

Antje, Kindermaog

E Búrgermaan

De Scène passeert zich in Mastrecht

Het Kindermaögske

Den Theater representeert en kamer. Links twie vinsters en ene canapé veúr aon. Regts en deur en en kas veúr aon. In de fond en deur. In het midden van de scène, e bitteke nao de kant van de vinsters en weeg met e keend in.

I^e scène.

—

Et burgermaan, Antje.

Et Burgermaan.

Allo, adieu, Antje! ... pas noe good op et keend. Want, zuug, ich kreet mich en oug oet es em get euverkaom, en men vrouw ouch.

Antje.

Zeet mer gerust, Menhier; ich zal op em passen es of men eigen blood waos.

Et Burgermaan.

Das good (*geit aof, mer aon de deur drêit er zich nog ins um*); Antje, ich recommandeer dich, pas good op et keend, huurste! en pas ouch good op et hoes, huurste! huurste!

IIe scène.

—

Antje (*allein*)

Eindelijk bin ich deen auwen brompot kwiit. – Hê, das gelukkig. Och! wat is en erm meidske te beklaogen dat veur kindermaog moot deenen. En bezunder bij zoe en meister wie ich héb. Dat ziin schoen staolkes. Deen auwe met zen vrouw, twie brompotten, twie preuteleers, twie pinneföksers, in ei woord zeegen wie ers gein twie koppelen in Mastrecht bestoon.

En dat hét zich ouch al Mevrouw, dreug ouch al rijpen in de plaots van rokken en moot zich nog de schik geven van op soirée te goon hei euver bij de zeipfabriekant. Och! Jemine! En dan moot ich, ongelúkkig schúpsel, hei bliiven zitten met hunne krauwel, en klein lielik spook, en keeche, wat noe al veúl schouwer is es ze vajer en mojer bejein. – Mer ich hauw et ouch neet langer mie oet. Ich wél hunnen deenst verlaoten en mich trouwen. Dan bin ich men eigen meister, want mene maan, dee zal ich wel doen miin

piepen dansen. Ich héb noe al drei leestes; mê de manslui, dat héb ich van me groetmojer huuren zéggen, dat is e vaalsch ras, veul schoen beloften, mê zonder woord. Me moot hun good in de oug hauwen, en dat zul ich doen mét die drei die nao mich kommen vrijen. De schouweveger Spiegels is ene brave en charmante maan, heet nog al fortuin, mê er is noot schoen; ger zult mich zeggen dat er op ze vajers stool zit, veúl geld verdeent en veúl schouwen veegt, dat is woer, mer ... er is gaar neet schoen. De kleppermaan Moentjens is wel wat schoender, mer dee is enen daag en en mörgenbroed oppet collegie geweest en sprikt mich te gelierd; Daobij lúpt er mich te veúl 's nachts op straot, dao héb ich gei vertrouwen in. Allein de kleine Pierssens, dee de trompút speelt bij de Harmonie, dee bevilt mich wel; mê zou dee mich wéllen het stadhoes opleijen? Er heet mich gezag van dezen aovend hei achter oppe waal te kommen um mich te spreken euver eus houwelik. Zen tromput zal mich et teiken geven. Het is al negen ooren en ich huur nog niks. (*Het klopt.*) Dê, et heet geklopt. God gieft dat et mer neet men meisters ziin. Dat waos vervelend. Mevrouw, – want, wie ich zoe eve zag, dat hét zich al Mevrouw, – zal zeker weer heúr euverscheun vergeten hébben. (*Het klopt nog ins.*) Jê, jê, ich huur et wel, ich bin neet douf. Oh! dat hoes is en hél.

IIIe scène.

—

Antje en Spiegels.

Spiegels.

Excuseert, Jufvrouw Antje, ich bin et. Maag ich en ougenblik binnenkomen.

Antje.

Ah, zeet geer dat, Spiegels. Eus schouwen trékken good. Ver hébben niks te vege. Wat bringt uch hei?

Spiegels.

Men bein en de leefde, Jufvrouw Antje, jao de leefde. Ich héb van daog 28 schouwen geveegd, ich héb men daogheur verdeend, en ich kom uch gauw zéggen wie leef ich uch héb. – Met eur permissie! (*Er zét zich neer.*) Wie maakder et, Jufvrouw Antje.

Antje.

Zoe stéllekes, dank uch, waoren et mer neet de krampen die mich eus kaal Mevrouw met heur gekke kuren en nerven deid kriigen, dat men er de koors van oplúpt.

Spiegels.

Boerum gaot ger ouch neet oet hunnen deenst, jufvrouw Antje. Kompt liever mét mich en kroent men levensdaog met eur schoen en zeut proememuilke. – Hel, zung men vrouw, men aongeheid vruike, Antje leef!

Antje.

Wat is dat, Antje leef! Wat beelt geer uch wel in, Menhier Spiegels! Lét beter op eur weúrd. – En wat eur perpositie aongeit van mét mich te trouwen, dat waos veúl ier veur uch. Mer ich kaan dat zoe neet tousloon; ich moot mich iers bedinken.

Spiegels.

Bedinkt uch neet, jufvrouw. Ich zék jufvrouw, umdat ger mich verbeed van hartelik tot uch te spreken. Nein, bedinkt uch neet; mê dinkt liever wie leef ich uch héb. Zeet, men hart is wie enen oejerpot; ‘t is es of ich in en schouw zit woe ze het vuur neet van hébben oetgeraocheld.

Antje.

Praatjes zijn geen oorden. Ich geluif neet aon die hitzige leefde. Geer manslui zeet altiid gauw bij de bak met eur groete leefde en eur vlammend hart, – en ‘t is nérgens veur es um de meitskes mer get veur de gek te hauwen.

Spiegels.

Wie, Juvrouw Antje, hébt geer zoe ‘n slechte gedachte van mich. Nein, de woerheid sprikt oet mene mond, es ich uch zék dat ich niks liever hêi es uch wie en echte en weerdige hoesvrouw tegen me kloppend hart aon te drúkken.

Antje.

Zeet bedaard, Menhier Spiegels. De hoop flikkert uch te zier veur de ougen. (*Het klopt in ins hiel hel aon de deur.*)

Spiegels.

Och! God, wat is dat?

Antje.

Hiemelsen vader! dat ziin zeker men meisters. Ich bin verloren es ze uch hei vinden.

Spiegels.

Boe zou ich mich versteken? (*Het klopt nog helder.*)

Antje.

Gauw, gauw, hei onder de canapé!

Spiegels.

Nein, dao neet, um den bliksem neet! Het zou mét mich kunnen goon wie mét deen anderen dee zich ouch zoe leet kullen en dee zaken hoort en zaog die em om den kokók neet aongenaom waoren.

Antje.

Dao, dan hei in die kleyerkas. Spoodt uch.

Spiegels.

Wie! dao in!

Antje.

Och! um Gods wil! veur men reputatie.

Spiegels.

Sakkerloot. (*Er krupt in de kas.*)

IVe scène.

—

Antje en Moentjes.

Moentjes.

Gooyen aovend, zachtrukende blom van de Mastreechter kindermaögskes! Geer zeet veur uch stoon ene mins dee brandt. Jao 't is mich in het inwendige van men persoon es of ich oet en dampbad komt.

Antje.

Hiemelse vader! nog ene leefste; twie veur ein. Es me dat wist, wat zou mennig jufvruike jaloes ziin.

Moentjes.

Regenbaog van men hart, kroen men leefde. Zuug veur mich wie Sempronia waos veur Catilina zaoliger.

Antje.

Wat vertélt ger dao? Dat verstaon ich neet.

Moentjes.

Dat geluif ich wel. Dat heb ich nog onthauwen van mene Cornelius Nepos op et Collegie. Zuug, Antje, men auwers dat klein bürgerkes waoren leeten mich, wat men hét studeren, um mich naoderhand op den einen of anderen bureau es klérk te doen schriiven. Mè jaowel! *Deus fecit alium*, dat wélt zeggen: *der duvel blaosde de keers oet*. Ze sloogen het schaalgeld, boezonder me toch neet hoeggeliert kan weerden, zoe bermhertelik op dat Jantje Moentjes met zen zeye kousen mós nao hoes tou goon. Ich kraog toen de fallacieuse gedachte van toch men persoon op ene bureau by ene bankeer te introniseeren. Drei daog, jao Antje, drei daog zaot ich dao, of liever laog ich dao. Doe voolt ich ins ene voetstoet, mer enen helle stoet, tegen het underste gedeilte van mene rúk, en ... Jantje Moentjes zeukde en ander plaots. Dat waos het *iterum repitio*, dat wélt zéggen: aongenomen, weggejaogd, – nein, nein ich wél zégged: bedankt. Enfin, me schrijversleven waos prompt wie en repetitie-horologie.

Jao, jao! ze wezen mich mer euveral de deur,
En zonder complemint. – Raoi, Antje, raoi boeveur;

Neet dat ich loog of stool, of dat ich beuk en zaken,
 Door minen slechte wél doog hollebolle raken,
 Oh, nein! want 'ch doog gaar niks in 't grootbook noch in 't klats,
 Mer, zuug, ich bin poëet en zaot met vader Cats,
 Jao, 'ch voelt de poezy door mine kop zich peersen,
 Ich loos en herloos Cats, en ... Jantje maakde de veersen;
 Dat waos men misdaod.

(Aon 't publiek.)

Jao! en ouch nog wel de fles;

Dat zeet zich neet, mê 'ch had ze altijd in men tes.

Wat toen! in de noed herkint me de groete geisten, de bovenmaotige intelligences. Ich solliciteerde ene kleppermanspost, en dao ich e neef onder de hieren héb, woord ich et subito. En nogthans, ... *(er wijst op zene kop)* doa zaot get in: hêi ich mer konnen studeren, dan kaom et ouch troet.

(Er blijft in gedachten stoon.)

Antje.

Das allemaol good en wel. Eur ratel kan ouch good loupen. Mê dat zeet neet wat der hei komt doen.

Moentjes *(langzaam.)*

Wat ... ich ... hei ... kom ... doen! Antje, ich bin klepperman, dat is, beschérmer van de openbare rúst en van het fortuin van de inwoeners of ingezetenen van miin sectiestraoten van de stad van Mastreecht, en ich kom declareren, notificeren, signifieren, bekind maken aon dich Antje Jaspers, woenende by Menhier en Mevrouw van Schouwenneus, hei in de Lurestraot, langs den Neker, eets ... wat ste al lang wéts ... *(zeut en op Antje aongaonde veur heur te punnen)* dat ich tich leef héb.

Antje *(stuut em truk; en geit duselechteren achteroet.)*

Zék ins! wat ziin dat veur compleminten, geer zouwt mich ... Niks daovan. Ich verstaon wel de leefde, mer, allein veur mich te trouwen. Welt ger, jao of nein, sprékt?

Moentjes.

Dat likt traon.

Antje.

Wélt ger mich op het stadhoes veur Menhier de Burgemeister es vrouw aonnummen.

Moentjes *(er maakt de militaire salut.)*

Menhier de Búrgemeister is en geconsolideerde autoriteit. Es búrger, es inwoener van de stad Mastreecht héb ich em me leven neet gefrequiteerd; ... mer es mene superieure en onmiddelijke chef, respecteer ich zen Hoeg Edel persoon met euverdaodigheid en suprematie.

Antje.

Niks, niks, ich kaan met die kaal compleminten niks aonvangen. Ich moot ene maan hébben; zét uch dat in eure knikkert. Ich gaon gauw einige commissies doen. (*In zich zelfs.*) Ich moot ins goon zien boe menen hooreblaazer blyft.

Moentjes.

Antje, schoen Antje, fleur van alle Mastreechter meidskes. Den flikkerende ougen ziin de locomotie van men hart; den taol is zoe zeut es het musiik vau het nobel en harmonieus instrumint dat ich op mene rúk draag.

Antje (*stéllekes.*)

Ich weet neet, mê ich begin werrentelik te geluiven dat dee vent ene slaag e weeg heet.

Moentjes.

Ger zékt? Ah ... niks. Noe ... 't is dan ... um te zéggen ... dat 't zaak weer ... hum, hum ... dat et te doen steit ... veur ein ... zoe wie me zeet ... hum, hum ... e wéttig houwelik.

Antje.

Jao, houten klaos, jao, moot men et tich dan altiit zéggen.

Moentjes.

Ich verstaon, ich begriip et mer als te good; mer veendel van men hart, nump et mich neet koelik... mer ich bin nog get jonk, ierst twie en dartig jaor; en dao ... zonder uch te commanderen, ich bin nog neet druug achter men oeren ... Wat et trouwen aongeit, laot us nog 5, 6, 7, 8 jaor wachten ... Me kaan zich toch leef hébben, en ... me kaan et zich zéggen, en ... wat dunkt uch, oh! roes, lელიblom van de Mastreechter meidskeshoof.

Antje (*wélt e weeg goon.*)

Allo! gooyen aovend, klepperman en poet!

Moentjes.

Nog ene dialoog, met eur permissie.

Antje (*geit links oet en slut de deur veur zen neus.*)

Slaop good; ich kom strak trúk

V^e scène.

—

Moentjes (*allein.*)

Oh! fermata est, met de sleutel en de schauw. Het kindermaögske liet mich de paplepel ruken. Het schynt dat ze neet te veul vertrouwen in me kleppermanschap heet ... dat is perceis neet zoe dom van heúr ... Ich trouwen, das à paart, zeet Kakeling; dao ziin ver nog neet aon.

Me zoot ers veúl alwyl die met en vrouw zich trouwen,
 Mê 't meiste paart daovan moot later het zich rouwen;
 Ich weet wel, ich bin gek, wyl dat ich bin poëet,
 Mê toch op veere nao bin ich zoe gek nog neet
 Van aon e vrouwspersoon me leven vast te plakken.
 Me kaan wel ins ter loups zen hertje laoten pakken,
 Door 't ein of ander keend dat, leef en zeut van trant
 Uch eeder ougenblik neet vraogt den houwliksband.
 Ich kin mich, ich bin zwaak; zeen ich en aordig snuutske,
 Dan póppelt mich men hart, dan speúlt dat wie e guutske,
 Dan flikkert mich men oug; en ich bin neet content,
 Nein, ich bin neet gerúst, veur dat ich heúr patent
 Verklaord héb dat ich bran in alle leefderegel,
 En dat men hetje vlamt, nog mie es ene zwegel.

Zoe is het mich ouch gegangen met Antje. Mè trouwen, br ... Mer, ze steit mich good aon, en ... jao! 't is enen ingel mét heúr leef babêike ... en ich bin neet van zin van hei te vertrekken wie ene puime.
 Ich insereer mich hei, ich intercaleer mich hei, ich transvaseer mich hei, ich num hei men búrgerregten. Mè laot us neet vergeten van en wakende oug te hauwen. (*Er geit aon de deur en loert door het sleutelgaat.*) Niks te zien! De sleting van het sloot van de deur intercepteert de veldontdékking van men ougenstraolen. (*Er zét zich te peerd op ene stoel met de ruk tegen de kas, en hélt de oug op de deur.*)

VIe scène.

—

Moentjes en Spiegels.

Spiegels (*in vrouwekleyer stuut in ins de deur van de kas open, en deit Moentjes met de stoel vallen.*)

Vermalecheerd! ich crepeerde dao in; 't waos um te verstikken!

Moentjes (*op de grond.*)

Ah! en vrouw! van het vrouwelik geslacht.

Spiegels (*apaart.*)

Ene broune jas, en klep ... dat moot ene kleppermaan ziin.

Moentjes (*apaart.*)

Laoten ver us get opflikken.

Spiegels (*apaart.*)

De kerel zuut schouw oet.

Moentjes (*apaart.*)

Good oetgestoffeerd ... en gedistingueerde taille!

Spiegels (*apaart.*)

Ich héb de kleyer van de Madame aongetrokken veur menen incognito te bewaoren.

Moentjes (*apaart.*)

Jao, jao, enn gedistingueerde tournuur, in het peershaor tot onder de oeren, 8 voot hoeg en 24 voot circonferentie, dat is zeker en groete daam, jao en daam die enen hood en e vlegennét dreugt.

Spiegels (*apaart.*)

Ich moot mich good hauwen, ich moot leef en aordig ziin, dan zal er mich neet erkinnen.
(*Er luft zen voile op en lucht tegen Moentjes.*)

Moentjes (*apaart.*)

Verduld, dat is en knappe tes, mê ze is mich neet púl genóg. Heu, heu, 't schijnt dat ze en gooi oug op mich heet ... 't is wonder, ich héb ze me leeven neet gezeen, en toch erkin ich heur ... neet.

Spiegels (*hoost en maakt leef gezichtjes*).

Hum, hum, hum.

Moentjes.

Het schijnt dat Mevrouw baldaodig verkauwd is. Excuseert mich, numt et mich neet koelik ... mer zonder uch te commandeeren, (*Spiegels hoost*) ger hoost sterk, ger zeet verkauwd ... zeet, de herssens ziin mischien geraakt. Ver hébben bij us de kapraol klepperman, dee ze neus lúpt em wie den Neker, – dat lúpt mer op met het good weer.

Spiegels.

Dank uch veur et complemint, Menhier de kleppermaan; mer de wind bleust in het oosten, en de rouk sleit aof.

Moentjes.

Mêr ene klepperman wie ich zal noets de conversatie aofsloon met zoe en oetgestoffeerde en oetgezeukde persoon van het vrouwelik geslacht.

Spiegels.

Oh! Menhier! spaort men onschuld.

Moentjes.

Mevrouw is misschien de hoesvrouw van enen ambtenaar.

Spiegels.

Ich bin et nichtsche van Antje.

Moentjes.

Oh! wonder onder de mirakels. Ich bin heuren nonk van de Spaonse mode. Jao, ich veulde wel door de leefde en het sentimint dat ich geveul dat ver zamen, te geliker tiid aon ein geknuipt ziiin door de bänd van de sympathie van de familiekettels.

Spiegels.

Klepperman, eur blood is te werm.

Moentjes.

(*apaart.*) Allo! ich gaon heur op de mouw binden dat ich heur leef héb. Antje is toch neet hei. (*hel.*) Oh! jufvrouw, zeet toch neet zoe geexaspereerd agaçant. De klepperman is de bewaorder van de ier en de rust van de burglary; aon heum is het welziin en de fortuin van de stad touvertrouwd. Ger begrépt dus dat mét mich eur ier in gooi han is ... en zwigen, zwigen kaan de kleppermaan wie e graaf.

Spiegels.

Oh, die vergeliking.

Moentjes.

Is neet lustig, mê ze is just. Oh! ich gaof alles in de wereld veur ... um ... (*wélt heur punnen.*)

Spiegels (*achteroet springende mét pruderie.*)

Oh! respektteert men onschúld. Ich hauw mich op me stúk.

Moentjes.

Jufvrouw, zeet! in uch bin ich verleeft.
 Al bin ich klepperman, al draag ich aon men zy,
 En' sabel en en klep veur 's nachts de burglary,
 Van onrust, jao van deef en zaatlap te bewaoren,
 Wiewel den angst al déks mich rilt tot in men haoren;
 Al moot ich ouch al 's nachts door hagelslaag of snie,
 Door nate regen, wind en sliik en wat al mie,
 Tot aon men scheenen dékjs veur drei wúllemkes loupen,
 Boedoor ich veúl versliit en déks nui scheun moot koupen;
 Al bin ich ouch poëet, al zit ouch in men zin,
 E benk'lik geistverstand, – jao, des al neet te min,
 Geveul ich in men hart geklops en van die stókken,
 Die kunst, genie, verstand doen veur de leefde bókken,
 Ich veul et; jao ich bran. Men hart dat kookt zich um,
 Uch héb ich leef, juffrouw! Ger wet et noe; punctum.

Spiegels.

Dee kerel lúpt zeker met et húltche. In mich verleeft! Wie vind ger die; nein, die is propel.

Moentjes.

Um Gods wél! zeet bermhertig. Mer ei puuntche op het veurhuit. (*Wélt heur punen.*)

Spiegels.

Achteroet klepperman.

Moentjes (*er vélt op zen knejen.*)

Héb compassie met ene klepperman. Men hart is ene vuurspuwende berg.

VIIe scène.

—

De veurigen, Antje (*links inkomende.*)

Antje.

Wat zeen ich! de klepperman aon de veui van en daam.

Moentjes.

Och! ich dialogueerde inwendig met jufvrouw eur nichtsche.

Spiegels.

Ich heel get gezélschap aon euren respektabelen nonk.

Antjes.

Me nichtje ... mene nonk! (*stél.*) Wat, drommel, zeet geer dat Spiegels! ger zeet er aordig oet. (*Ze lacht.*)

Spiegels (*stél.*)

Ich staon heur aon. (*Hel.*) Ich héb de kleyer van eur Madame aongetrokken um uch neet te comprometteren. (*Her lacht.*)

Moentjes.

Ger zeet me nichtje, hein! die grap is fiin. (*Er lacht.*)

Antje (*stél.*)

Ich moot hun van kant maken, want anders bliven ze hei plakken. (*Hel.*)
Noe, adieu me leef michtje, mene leven nonk. Het is, men ziel, al laat. Het hierschap kumpt nao hoes achterein. Zeet zoe good, en póts noe de plaat!

Moentjes (*aon Spiegels.*)

Zou jufvrouw mich de ier wéllen doen ... (*er presenteert den erm.*)

Dank uch wel, klepperman!

Spiegels.

Moentjes.

Dan kan ich toch neet mankeren, wie 't men pligt is, uch te accompagneren mét ten duusteren aovend. (*Aon Antje.*) Noe, adieu nichtje. (*Er puunt heur.*)

Spiegels.

Adieu, keend leef (*Er puunt heur.*)

Moentjes.

Veur het keend boe der paat euver zeet. (*Er puunt heur.*)

Spiegels.

Gef dat aon tante. (*Er puunt heur.*)

Antje (*heel koed.*)

Wélt der ins oetscheyen?

Moentjes (*zen wang nao Antje oetstekende.*)

Ger hébt gein commissie veur mich mét te geven?

Antje (*gief em en watsch.*)

Jaowel, veur tante.

Moentjes (*vryft zich de wang.*)

Sakkerloot (*Aon 't publiek.*) 't Is hel, mê 't deit pyn. – Noe, adieu nichtje!

Antje.

Gaot mer, slaopt wel.

Spiegels en Moentjes (*te zamen in 't aofgaon.*)

Ze is benkelik schoen!

Moentjes.

E vel wie snie!

Spiegels.

Ougen wie straolen

Spiegels en Moentjes (*te zamen.*)

Ze is abominabel schoen. (*Ze gaon aof.*)

VIIIe scène.

—

Antje (*allein.*)

Goddank! Eindelijk ziin ze weg. Wee heet ze leven zoe en twie klaanten gezeen. Het is ouch men eigen schúld. Wat mós ich ouch drei leestes aonhauwen? (*Hei huurt men op de tromput blozen.*) Wat huur ich dao! ... Nein ... nein, ich verdaol mich neet. Ich kin dat deuntsche, 't is menen tromputter, menen horenblaozer, mene leven kleinen Pierssens dee mich reupt. Ich erkin zen stum. (*Deit de vinsten open.*) E bitteke patientie, ich kom, ich kom, wacht mich. Allon, Allon, me kaan nog al get riskeren veur aon de maan te komen... Mer 't is nog al wonder, zoe Allein met deen trompútter op de waal te goon wandelen onder de protectie van de maoneschiin. Zier modest is het neet ... Bah, bah! ich vin dao toch altiit gezélschap. Het klein keechen snúrkt wie enen os ... en per precautie gaon ich et in het béd van zen lieleke gier auwers lékken. Dao zal er nog vaster slaopen. (*Nump et keend en brink et in de zykamer.*) Dao lik et keeche. Ich zal wel zúrgeren van op menen tiid terúk te ziin (*Geit aof.*)

IXe Scène.

—

(*Koelik is Antje weg, of Spiegels rolt oet de schouw in de kamer. Me huurt brikken vallen, boe einige van op de scène rollen.*)

Spiegels (*heet et pak vrouwekeyer onder den erm.*)

Pesteloeris! Hei bin ich ... ich bin et in levensgrutte. Gooyen aovend, jufvrouw Antje, verschrikt uch neet ich kom uch de kleyer van eur Mevrouw terug bringen. Ai, ai men kneuk! (*Er vryft zich aon erm en bein.*) Dê, boe maag Antje ziin. (*Er zuut rond.*) Niemand hei, dan bin ich allein in et hoes. Me zal mich vraogen boe kumps tich hei? Ai, ai, men kneuk! Ich leet dee klepperman schuiven aon de hook van het beginestraötje, en ich pótste hem. Ich hoort em wel ropen op mich: «jufvrouw, jufvrouw, boe zeet der?» Jaowel! dao branden gein lanterens. Het waos peek duuster en ... Spiegels waos geblozen. Ich vond en groete lédder tegen en hoes aon stoon. Ich klom op et daak, en van daak tot daak, kom ich noe hei de schouw aofgewandeld. Dao had ich minder kans van iemand tegen te kommen ... Ai, ai, men kneuk ... De weeg dee ich genomen héb is ordeneer mer gefrequiteerd door veer soorten van lui: de deeven, de uilen, de schouweveggers en de amourensen; en dao ich aon gein van de twie ierste soorten behuur, sprikt et van zelfs dat ich bin schouweveger en amourens, dat is te zéggen, deep en deftig verleeft ... Erme Spiegels.

Air : *de la romance de Joseph.*

Sints dat ich Antche héb lieren kinnen,
Bin ich en ongelúkkig maan;
'ch Verleer zoedaonig geist en zinnen,

Dat zelfs ich neet mie eten kaan.
 Ze vroogen mich boe ich van leefde,
 Wyl dat ze mich vermagerd zien;
 Jao, ich druug oet; mê is 't van leefde,
 Of zou et neet van hunger ziin?

't Gebeurt mich déks dat onder 't vegen,
 Ich dink aon Antje in de schouw;
 'ch Verleer de kop, en zonder legen
 Dan toemel ich tot onder touw.
 Ich wél neet lagchen of neet speulen,
 Mé 'ch weer gewaar aon erm en bein
 Dat 'ch mie es leefde kaan geveulen,
 Want 'ch veul verduveld good de pyn.

Ai, ai, men kneuk! ... Erme Spiegels! dao kumste kaal van aof. (*Me huurt leven aon de vinster, en me zuut de gryzen jas van Moentjes te veurschyn kommen.*) Wat is dat? en wél biest of enen deef? Woe mich verbergen? (*Er lupt rond tot aon de weeg.*) Oh! in de weeg von de jongen Schouwenneus. Ze is wel get klein, mê 't zal wel goon. (*Krupt in de weeg.*)

Xe Scène.

—

Spiegels (*in de weeg*) en Moentjes

Moentjes (*door het venster inkomende.*)

Je suis Lindor, ma naissance est ...
 Das te hoeg ... neet de wys, mê de vinster. Ich zouw, haolt mich der duvel, tien maol liever en oor 's nachts op de Maosbrúk schélderen. Dat hoes is bezeten met de impertinentste negel; ich waos bang veur mene kapotjas, e kleyingstúk dat van stadswege aon men persoon is geinsereerd. Gelúkkig bin ich noch zonder kleyerscheuren tot op de vinster gekomen, en noe bin ich hei.

Spiegels (*in de weeg.*)

Alkweer de kleppermaan. Ich wél mich verbergen. (*Stikt de kop een.*)

Moentjes.

De blom van men hart is geëvaporeerd. Boe maag ze ziin?
 Ich huur neet mie de stum van d'aongebeiden ingel;
 Is zy nog in het hoes, of is ze in de Zwingelpútstraot.
 Enfin dao is niemand hei. Veer goon dan mer, zonder us te generen, op Antje wachten, en ondertussen de piip van de leefde en sensatie aonsteken en door heure zeuten geúr de kamer sentimenteel verdampen en parfumeren. (*Er maakt zen piip aon.*)

Spiegels (*zelfde speul es vrueger.*)

Ich bin hei nog get minder op me gemaak es in en eeksternés. Die weeg is neet veur mich gemaakt. (*Er neest.*)

Moentjes.

Dê, dê, ... dee jonge Schouwenneusen likt in de weeg. Den tiid zal hem laang vallen. Ich gaon veur heúm get mojerlikke zörg hébben. Dat is en plezierige exercitie die developpeert de geist en het verstand. (*Er zét zich aon 't wegen. Hiel sterk*)

Spiegels.

Oh! dee vermalecheerde verraoyer. Er rammelt mich men kneuk oet ein. Ich veul men ribben kraken.

Moentjes (*wegende.*)

Nina, kinneken!

Pepeke in 't spinneken.

Wat! de groms? De hébs misschien doors ... Boe is de fles woe me dich den cordialen in bewaort? (*Er zeukt.*) Ich vin niks; de mojer moot ze mét hébben. Mê wacht, ich heb mene bóbbel in men tes. Echte schiedammer, dat zal dich verfrisschen. (*Liet Spiegels drinken.*)

Spiegels.

Sapperloot (*Er hoost.*)

Moentjes.

De bis verkauwen, kinneken. Das niks, dat zul gauw euverziin. (*Liet em drinken.*) Das zeut en maals in de keel, hên, dat lúpt zeut aof. (*Speigels hoost nog ins.*) Noe mooste nina doen. De kindermeidskes zingen uchlui altiit van die leedches um uch in slaop te kriigen. Wat zou ich em noe wel konnen zingen in vergeliking mét zenen respectieven auwedom. (*Er zinkt e kinderleedsche.*)

Es et keend toch noe neet op ze gemaak sliiep, dan zék ich dat et zen eigen schúld is. (*Me huurt e keend in de nevenkamer keken.*) Bliksem! wat is dat noe weer? Wat is dat veur e gebeuks? Heí in de kamer, en heineven ... Klepperman, mene vrund, de moos ins de inspectie maken. (*Er geit in de kamer dao neven.*)

XIe Scène.

—

Spiegels (*allein.*)

Ich zouw wel wéllen en schouw goon vegen. Kós ich mer oet dat verdomp nés. (*Er krumpt half oet de weeg.*)

Moentjes (*achter de coulisse, reupt*):

Himels dondermint!

Spiegels.

Oh! dao is de klepperman ... gauw nao hoes! (*Er lékt zich weer gauw in de weeg.*)

XIIe Scène.

—

Spiegels, Moentjes (*mét et keend op de erm*)

Moentjes.

Dat waos nog al e jonk. Haolt mich der duvel, is et hei e vundelingshoes ... Ich kaan toch neet hei menen tiid versliiten aon kinder te laoten bóbbelen. Dat is veur dom en gek te weerden. Vervlookde kinder. Der duker haolt dat gespuis. (*Er gieft hiel giftig ene stamp tegen de weeg, Spiegels rolt droet.*) Wat zeen ich? Ene neger, nein 't is ene bosduvel ... Ich gaon em pulveriseren. (*Er luft et keend boven zene kop.*)

Spiegels (*op de grond.*)

Halt! ich bin schouweveger.

Moentjes.

Ich zal dich vegen.

XIIIe Scène.

—

De veurigen, Antje.

Antje.

Hiemel, doeg tich open. Wat zeen ich dao? De klepperman, de schouweveger en 't jonk keend verscheüren zich. (*Ze snapt et keend oet de han van Moentjes.*)

Moentjes en Spiegels.

Jufvrouw Antje!

Antje (*koed.*)

Jao, dat is Antje. Mê wee heet uch de permissie gegeven van hei kommen spektakel te maken?

Moentjes (*Met de hand op zene sabel.*)

Jufvrouw, ich salueer uch. 't Waos, wie me zeet, door de groete leefde dat ich de vrijpostigheid genomen héb men persoon veur den twieden kier onder eur schoen ougen te bringen.

Spiegels.

Noe, noe, jufvrouw Antje. Ger moot neet op mich kekelen. Dao is jao niks gebeur. Ich waos mer teruggekommen um uch de kleyer van eur Madame terúk te bringen.

Antje (*nog altiid koed*).

Wie zeet ger in 't hoes gekommen, dao ich de deur gesloten had.

Spiegels.

Door de schouw!

Moentjes.

Door de vinster!

Antje (*aon Spiegels*.)

Oh! daoveur bis tich zoe zwart en ongewassen!
(*aon Moentjes*.) En geer, ene klepperman, foi!

Moentjes (*smeikend*.)

De leefde. En zeet, wie der inkaompt dreef mich de jalousij um dat zwart ongedierte met en vruntelikke rammeling oet te pótsen.

Spiegels.

Zier vruntelik (*salueert em*). Das dankes weerd.

Antje.

Allo, allo; scheert uch mer alle twie de deur oet. Ich wél niks mie met uch te doen hébben.

Spiegels.

Boerum; het bin ich toch dee der leef hébt.

Antje.

Dao biste te lielik veur, schouweveger!

Spiegels.

Das sterk, zeet Membrede!

Moentjes.

Oh! dan bin ich zeker euren oetverkorenen.

Antje.

Dich, klepperman, de ruuks te zier nao de snaps.

Moentjes.

Dat brinkt mene post mét zich.

Antje.

Allo! gaot noe mer de deur oet en komt noets mie terúk. Ich bin uch zoe meui es kauw pap. En mörgen gaon ich mich met de kleine Pierssens laoten aonteikenen.

Spiegels.

Ene trompútter!

Moentjes.

Ene hoorblaozer.

(Hei huurt me van boeten ene klepperman roopen: tien oorren heet de klok, de klok heet tien.)

Oh! ich kin die wijs. ‘t Is mene tiid; mene post reupt mich. – Mê zek ins jufvrouw; es geer gemeind hébt dat ich uch leef had, dan hébt geer gedruimd, wet der et noe.

Spiegels (*aon Antje.*)

Ger hébt get te hoeg in de loch gekeken wieder uch verbeelde dat ich nao uch umzaog. En kindermaog veur ene gezete maan wie ich!

Moentjes.

Veur ene klepperman wie ich (*Aon Spiegels stél.*) Ver hébben us alle twie lielik in de nek laoten zien. Es twie hon um eine knook vechten ...

Spiegels.

Lúpt ene derde demét e weg.

Antje.

Allo, zeet der nog neet de deur oet. Ger verveelt mich hei.

Moentjes.

Kom mer, schouwenveger. Veer ziin lui die ander kenskes konnen bekommen es zoe en kindermaog

Spiegels.

Es zoe e spiitig meubel.

Antje.

Jao, jao, laot eur blouw schenen mer op en ander zien.

(Ze wéllen e weeg goon. Mê Spiegels dreit zich um en zeet.)

Wacht en ougenblik. Ich moot nog get zeggen. (*Aon et publiek.*)

Air: Elle aime à rire, elle aime à boire.

Ger, ger, jong lui in deze zaol,
Dat meidskes hébben al deks núkken,
Mê hauwt mer vol, geer allemaol,
Standvastigheid dat deit gelúkken.
En krijgt der en blouw scheen tot loen
Dat moot uch neet decourageeren;
Dan doot wie veer noe ouch goon doen;
Gaot bij en ander weêr probeeren.

Antje.

Huurt, geer jong meidskes, minen raod,
Geluif neet wat z'uch deks vertéllen;
't Is mie es ins mer vaalse praot,
Ger moot trin gein vertrouwen stéllen;
Mer is dao eine dee der zeet
Dat uch zen hart opregt wélt geven,
Numpt dee, al heet er geld of neet,
Dan zult ger ouch gelukkig leven.

Moentjes.

Adieu, nuf

Spiegels.

Adieu, spin.

(Ze goon de deur oet en hauwen zich onder den erm. In het oetgoon loupn ze de burgermaan dee inkumt, euverhoup.)